

Οι πευκοβελόνες

Άκουγα το θρόισμα των φύλλων, ένιωθα τις σκιές μέσα στο σκοτάδι να πάλλονται, μόλις βγούμε έξω θα μας πλησιάσουν – πώς είπες; Είπα, μόλις βγούμε έξω θα έρθουν κοντά μας, θα χορέψουν μαζί μας – ποιοι; Δε με ακούει, δε με ακούει, τη ρώτησα πότε θα φύγουμε, δεν έχουμε ούτε μια ώρα που ήρθαμε, δε με ακούει, «κάνε λίγη υπομονή», μου είπε και μετά με ρώτησε «να σου βάλω ένα ποτό;» Τι όμορφο πρόσωπο, οι τέλειες γωνίες, ένα καθαρό ανοιχτό μπλε στα μάτια και κόκκινο περίγραμμα στα χείλη, ανταλλάξαμε μερικές κουβέντες. Αντάλλαξα μερικές κουβέντες και με τους υπόλοιπους καλεσμένους. Ήταν όμως μια αδιάφορη συζήτηση, μια αδιάφορη συνάθροιση, κάθε φορά που η αυτοσυγκέντρωσή μου αποσυντονιζόταν από την ανούσια φλυαρία, κάρφωνα το βλέμμα μου στην πόρτα. Γυρνούσαν απορημένοι προς τα εκεί, τι μπορεί να έβλεπα που εκείνοι δεν μπορούσαν να αντιληφθούν;

«Ορίστε», μου έβαλε μια γενναία δόση και τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας κοιτώντας ο ένας τον άλλο στα μάτια για πολλή ώρα ή μόνο με ένα φευγαλέο βλέμμα, είναι δύσκολο να προσδιορίσω το χρόνο, να τοποθετήσω λογικά τον εαυτό μου μέσα του.

Κοιτούσα έξω από το παράθυρο, ένιωθα τις παλλόμενες σκιές να ενεδρεύουν μέσα στο πηχτό μαύρο σκοτάδι. Παράθυρο δεν υπήρχε; Μήπως βρισκόμασταν σε υπόγειο; Προσπάθησα να απομονώσω την ακοή μου από τους ήχους της γιορτής, βρέχει, σκέφτηκα, μάλλον βρέχει, προσπάθησα να αφουγκραστώ τους ήχους του δρόμου, τα αυτοκίνητα που περνούν, τους σκύλους που τους βγάζουν βόλτα το βράδυ τα αφεντικά τους, ένα ζευγάρι πιασμένοι χέρι χέρι, ένας βιαστικός νεαρός που έχει αργήσει στο ραντεβού του, μια όμορφη γυναίκα με αθλητικές φόρμες και παπούτσια για τρέξιμο, ακουστικά στα αυτιά, ίσως ακούει αυτό που λέμε μουσική τρεξίματος, *running music playlist*, ο δρόμος όμως είναι μακριά και η ακοή μου περιορισμένη, οι δρόμοι δεν έχουν ακόμη σχεδιαστεί, «δεν έχουν σχεδιαστεί», είπα σαν να φώναζα. «Τι;» Με ρωτάει τι λέω, γιατί η μουσική παίζει δυνατά, «δεν ακούω τι λες», η μουσική δυνάμωσε, οι καλεσμένοι χόρευαν με κινήσεις σπασμωδικές, ξεφορτώνοντας τα βάρη μιας ολόκληρης μέρας, μιας ολόκληρης ζωής μέσα από άχαρες και ξέπνοες στροφές γύρω από τον εαυτό τους και τους άλλους.

Μελαγχολικά, κουρασμένα, μυστικοπαθή βλέμματα, κι αυτοί οι τοίχοι στο σαλόνι, οι κέρινες κούκλες, ενδιαφέρουσα ιδέα για διακόσμηση, εκείνες άραγε πώς νιώθουν περνώντας όλη τη ζωή τους πάνω σ' έναν τοίχο, υιοθετώντας αυτό το άψυχο βλέμμα, και πώς πετυχαίνει κανείς, κατασκευαστικά εννοώ, πώς πετυχαίνει κανείς τον αδιάφορο μορφασμό μιας κέρινης κούκλας;

Φύσηξε ένας αποπνικτικός λίβας, κι ο οικοδεσπότης έσπευσε να κλείσει τα μεγάλα παράθυρα, είτε «θα βάλω κλιματισμό» παρά τις διαμαρτυρίες κάποιων ότι δεν είναι καλή ιδέα με τόση κάπνα, «άσε τουλάχιστον λίγο ανοιχτά», είπε μια κέρινη κούκλα, «ο προϊστάμενος διεύθυνσης», μου εξήγησε με το γλυκό της χαμόγελο, «αυτός εδώ στα δεξιά, ο προϊστάμενος διεύθυνσης», που είπε τώρα μόλις «άσε λίγο ανοιχτά» στον διευθυντή, ένας ευγενικός ψηλόλιγνος κύριος, ο διευθυντής που είναι και οικοδεσπότης, ο διευθυντής που είναι λίγο ανώτερος από τον προϊστάμενο, «υπάρχει ιεραρχία, αυτό είναι το σωστό», υπάρχει ιεραρχία, ο διευθυντής που φορούσε πάντα σακάκι, ακόμη και με τόση ζέστη, είπε «θα βάλω κλιματισμό» και έβαλε, ανακοίνωσε και έπραξε αναλόγως, συνέπεια λόγων και έργων. Από το μισάνοιχτο τζάμι διέκρινα τα πεύκα του κήπου, έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, έτρεξα ανάμεσα στα πεύκα, κι οι πευκοβελόνες έπεφταν πάνω μου κατά σωρούς, εκτοξευόμενα καρφιά, ακόμη κι έτσι, με τα

τραύματα ανοιχτά και τις πληγές να αιμορραγούν δε σταμάτησα να τρέχω, έκανα μόνο μια σύντομη στάση για να ξεμουδιάσουν τα πόδια μου, «είσαι καταπληκτικός χορευτής», μου είπε η κέρινη κούκλα με το γλυκό χαμόγελο και το όμορφο πρόσωπο, οι τέλειες γωνίες, ένα καθαρό ανοιχτό μπλε στα μάτια και κόκκινο περίγραμμα στα χείλη, κι άρχισε να λικνίζεται μπροστά μου με τρόπο διακριτικά σαγηνευτικό, η πιο ενδιαφέρουσα κίνηση, όταν μια κέρινη κούκλα χορεύει, είναι η απεγνωσμένη της προσπάθεια να απελευθερωθεί από τη βούληση του κατόχου της.

Συνέχεια ερχόταν κόσμος, η ατμόσφαιρα έγινε αποπνικτική και τα μάτια μου έτσουζαν από την κάπνα, έβρεχα το πρόσωπό μου για πολλή ώρα ακούγοντας το νερό να τρέχει, άφθονο κρύο νερό από το νιπτήρα του μπάνιου, κι όταν πια επέστρεψα στο σαλόνι, τι θέαμα κι αυτό, κι άλλοι άντρες κι άλλες γυναίκες, όλοι αυτοί οι κομπάρσοι που έκαναν τη θορυβώδη είσοδό τους από το χολ και εύχονταν με προσποιητά χαρούμενες φωνές «χρόνια πολλά», κι ο διευθυντής έλεγε «δεν ήταν ανάγκη» για τα δώρα και τις κάρτες αλλαγής και τις μεγάλες χάρτινες σακούλες και τα χρωματιστά περιτυλίγματα και τα τετράγωνα κουτιά, έλεγε «δεν ήταν ανάγκη» ξανά και ξανά, δεν ήταν ανάγκη για όλες αυτές τις σακούλες από τα ακριβά καταστήματα με τα πολυτελή είδη δώρων για το σπίτι και για όλα αυτά τα

αξεσουάρ, «δεν ήταν ανάγκη», ένα βαρετό επαναλαμβανόμενο μοτίβο, ένα πάρτι αδιάφορο, ένα σαλόνι γεμάτο υποδουλωμένες κέρινες κούκλες που επιδίδονταν σε σπασμωδικές χορευτικές κινήσεις.

«Καλύτερα να καθίσουμε», είπε, γιατί δεν άντεχε άλλο, παρατήρησα τις όμορφες γάμπες, τον επιδέξιο τρόπο με τον οποίο ακούμπησε τη μία πάνω στην άλλη, λίγο λοξά και βασανιστικά, αυτή η γυναίκα τελικά είναι μοναδική, σκέφτηκα, δεν υπάρχει άλλη, την ξέρω μόλις λίγα λεπτά ή λίγο παραπάνω, μερικές μέρες, και κατάλαβα ήδη πως είναι μοναδική, λέω στον εαυτό μου «πώς τοποθετείσαι μέσα σε αυτό το πλαίσιο, με τους διευθυντές και τους προϊσταμένους και τους τύπους με τα “χρόνια πολλά”, τις τυπικές ευχές και τα αναμενόμενα δώρα με τις κάρτες αλλαγής, πώς τοποθετείσαι κριτικά απέναντι σε αυτό το σύστημα που εντάχθηκες;» Το λέω αυτό στον εαυτό μου ανοιγοκλείνοντας τα χείλη μου, λες κι ένας εγγαστρίμυθος με εξαναγκάζει να μιλώ με φωνή που δε μου ανήκει, με μια φωνή μάταιης αμφισβήτησης που δεν είναι η δική μου φωνή, δεν την ξέρω αυτή τη χροιά, δεν μπορώ να την οικειοποιηθώ, θέλω με κάποιον τρόπο να την καταπνίξω κι ύστερα να την ξεχάσω, σαν να μην υπήρξε ποτέ, σαν λόγια που δεν ειπώθηκαν επειδή δεν υπάρχουν οι έννοιες για να τα δημιουργήσουν, πεθαμένοι φθόγγοι και συλλαβές, νεκρές προτάσεις, δεν προφέρω καθαρά

την ερώτηση «πώς εντάσσεσαι μέσα σε όλο αυτό;» Δεν μπορώ να ξεστομίσω μια ερώτηση την οποία δε θέλω καν να διατυπώσω. «Δεν ακούω», μου ένευσε, «τι λες;» Με ρώτησε τι λέω, ήταν αδύνατο να μιλήσουμε, η μουσική είχε δυναμώσει πολύ, ηλεκτρονική μουσική, φρικτά επαναλαμβανόμενη, δεν μπορούσε να με ακούσει, η μουσική ήταν πολύ δυνατή.

Βολεύτηκα στον κόκκινο βελούδινο καναπέ ξαπλώνοντας πάνω στα απαλά γόνατά της, και το μόνο που ίσως παραδοκούσε ήταν το επίμονο μάτι, το επίμονο μάτι που καρφώνεται στις επιφυλλίδες των εφημερίδων που είναι ακουμπισμένες στο τραπέζι του σαλονιού, στο κάτω ράφι, εφημερίδες της τελευταίας εβδομάδας, σχεδόν επίκαιρες, πρόσκαιρα επίκαιρες, το επίμονο μάτι που διαβάζει ονόματα Μέρκελ, Σόιμπλε κι άλλα ονόματα κι ασπρόμαυρες φωτογραφίες κακής ποιότητας. Πήρε το μαξιλάρι από την πλάτη της και το τοποθέτησε πίσω από το κεφάλι μου, χαρίζοντας μια βολική θέση στον αυχένα μου. Το βραδινό φως του δρόμου έδινε στην κουρτίνα απέναντί μου την απόχρωση του ήλιου όταν δύει, φονικό κόκκινο, το χρώμα της επερχόμενης απειλής, οι κυματισμοί της κουρτίνας, παλλόμενες σκέψεις, ζεστές σκέψεις, η κάψα ενός καλοκαιρινού μοναχικού μεσημεριού, η απόλαυση της ραστώνης, η οδύνη της αναμονής, μια επικείμενη απειλή, μια κρίση πανικού, ήθελα να φύγω, δε μ' αρέσει

ο συνωστισμός, δε μ' αρέσει ο κόσμος, προτιμώ έναν βολικό καναπέ και δυο γόνατα απαλά που στην προέκτασή τους προβάλλει ένα πρόσωπο ήλιος, ένα καθαρό ανοιχτό μπλε στα μάτια και κόκκινο περίγραμμα στα χείλη. Δε θέλω άλλο ποτό, «μόνο λίγο κρασί», της είπα, και με σέρβιρε ξανά και ξανά, τα απαλά μακριά της δάχτυλα κρατούσαν το ποτήρι, τόσο εύθραστο, άσ' το να πέσει, να γίνει χίλια κομμάτια, ρίξε το κάτω με δύναμη, κι ο ήχος από την έκρηξη επισκιάζει τη μουσική, τα γέλια, τις ομιλίες, τις ανούσιες χειραψίες.

Οίνος ξηρός και ερυθρός, κάθε στρέμμα, κάθε χωράφι, κάθε αμπελώνας γίνεται σύγχρονος ουρανοξύστης γεμάτος ανασφάλειες, με σύνδεση στο διαδίκτυο και δωρεάν συγκοινωνία, ένα πουλμανάκι γεμάτο εργαζόμενους για όποιον θέλει να εργάζεται καθημερινά σ' αυτό το μέρος της εκκολαπτόμενης βλακείας, μεταφορά από και προς το κολαστήριο, δωρεάν εξυπηρέτηση για τους μελλοθανάτους, τους μισώ όλους κάτι τέτοιες ώρες σε κάτι τέτοια πάρτι με συναδέλφους και significant others, όλους εκτός από εκείνη, και να σκεφτείς ότι την ξέρω μόνο μερικά λεπτά ή κάνα δυο βδομάδες, δε μένω εδώ, η χώρα μου βρίσκεται μακριά, δε μένω εδώ που βρίσκομαι, βρίσκομαι εδώ από σύμπτωση. Δεν περνούν οι ώρες στη δουλειά και στα μίτινγκς και στα αδιάφορα πάρτι, ώρες μοναχικές, που τις ξεβράζει ένα επαγγελματικό μείλ, σας περιμένουμε όλους

στο pre-holiday party γενεθλίων μας, you are invited to bring your significant other. Ρώγες από σταφύλι πεσμένες στο πάτωμα, σπασμένα γυαλιά, κρασί που δεν πίνω, πίνω συνέχεια, γεμίζει το ποτήρι μου συνέχεια, «βάλε μου άλλο ένα», κι ύστερα κι άλλο κι άλλο, οίνος ξηρός και ερυθρός σαν αίμα πηχτό που φράζει τις αρτηρίες.

Οι τοίχοι του δωματίου άρχισαν να στριφογυρίζουν, τι ζέστη κι αυτή, είπαν στο ραδιόφωνο θα έφτανε τους σαράντα βαθμούς. Έπρεπε να είχα ντυθεί πιο βαριά, με ένα σκουφί φορεμένο βαθιά ως το μέτωπο, λίγο πάνω από τα φρύδια, κι ένα κασκόλ προσεκτικά τυλιγμένο γύρω από το λαιμό μου, ώσπου να σκάσω από τη ζέστη περπατώντας μέρα μεσημέρι στους καυτούς δρόμους της πόλης, απλώς θα έσκαγα – μπαμ – σαν βόμβα – μπαμ –, κι η κίνηση ύστερα από λίγο θα είχε αποκατασταθεί, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, τα λεωφορεία θα εκτελούσαν κανονικά τα δρομολόγια τους, κι οι πεζοί θα πήγαιναν στη δουλειά τους ή στις δημόσιες υπηρεσίες ή στην εφορία ή για έναν απλό καφέ σε κάποιο μαγαζί ή στις τράπεζες για ρύθμιση οφειλών ή για ένα πρόχειρο φαγητό στο χέρι, ένα σουβλάκι ή μια τυρόπιτα και το νεράκι δώρο με τον καφέ. Κοιμήθηκα για μερικά λεπτά πάνω στα όμορφα γόνατά της, κοιμήθηκα με όνειρα ταραγμένα, ήμουν, ίσως, μια κέρινη κούκλα στα γόνατα ενός εγγαστρίμυθου. Μια κέρινη

κούκλα που ανεξάρτητα από τη βούληση του κατόχου της και το διακριτικό τίναγμα των γονάτων του θα μπορούσε να αντιδράσει αυτόνομα, έστω και εσωτερικά, να δράσει με μια δύναμη βασισμένη στον αυτοσχεδιασμό και στην παρατήρηση, μια δύναμη που τρέφεται από τις ανυποψίαστες γάμπες, οι οποίες διαχωρίστηκαν εκβιαστικά με την κίνησή μου να ξαπλώσω πάνω στα πόδια της, μόλις πριν από λίγα λεπτά, όταν εκείνη πήρε το μαξιλάρι από την πλάτη της και το τοποθέτησε κάτω από το κεφάλι μου, χαρίζοντας μια βολική θέση στον αυχένα μου.

Είχε χαλαρώσει, είχε ζαλιστεί από το ποτό, προσπάθησα να της μιλήσω, να της εξηγήσω την άβολη κατάσταση στην οποία είχα περιέλθει. Μου ένευσε ότι δε με ακούει. Κούνησε το δείκτη του αριστερού χεριού της, βαμμένα κόκκινα νύχια, κούνησε το δείκτη αρνητικά από τα αριστερά προς τα δεξιά και μου έδειξε το αντί της, σχηματίζοντας ταυτόχρονα με τα χείλη της μια σιωπηλή άρνηση, «δεν ακούω». Την ώρα που φεύγαμε, ξημέρωνε. Έδωσα εγκάρδια το χέρι μου στον οικοδεσπότη, διευθυντής με τα όλα του, αναβάθμιση από προϊστάμενος διεύθυνσης σε διευθυντής, μεγάλη προαγωγή, τι άλλο να προσδοκά κανείς, όταν όλα αυτά για τα οποία έχει προσπαθήσει γίνονται αληθινά, διεκπεραιώνονται αυτόματα μπροστά στα μάτια του από τη μια μέρα στην άλλη, γέννηση, σχολείο, σπουδές, δου-

λειά, οικογένεια, θάνατος. Τον άκουσα να λέει κάτι, σίγουρα ήταν κάτι ευγενικό, όπως ευχαριστώ, «ευχαριστώ και δεν ήταν ανάγκη να μπειτε σε τόσα έξοδα, να πάρετε δύο δώρα». Τα έλεγε αυτά χαμογελώντας, όπως και πριν, σε όλους τους υπόλοιπους και με έναν σταθερό χρωματισμό στη φωνή, παρατηρούσα το ρόπτρο στην πόρτα, συγκέντρωνα όλη μου την προσοχή στο διακοσμητικό κεφάλι του λιονταριού, σε αυτό το αρχοντικό ρόπτρο που επέτρεψε λίγες ώρες πριν την είσοδό μου και τώρα με αποχαιρετούσε με έναν εξόδιο βρυχηθμό. Σκέφτηκα να το αγγίξω, να το χτυπήσω ρυθμικά, σαν σήματα μορς, μια τόσο μικρή επανάσταση μπροστά σε όλους, μια τόσο ανώδυνη ανατροπή μπροστά στα ανυποψίαστα βλέμματα όσων είχαν απομείνει στον πολυτελή προθάλαμο και περίμεναν υπομονετικά να χαιρετήσουν, κι αυτόματα με αυτό το τακ, τακ, τακ να αντιστρέψω τη ροή του χρόνου, να τραπούμε όλοι σε άτακτη υποχώρηση, να τρέξουμε ανάμεσα στα πεύκα, κι οι πευκοβελόνες να μας λούζουν σαν εκτοξευόμενα καρφιά. Θα καθίσω πάλι στον κόκκινο βελούδινο καναπέ και θα τους βλέπω να τρέχουν παραληρώντας και θα διαχωρίσω τον εαυτό μου από την πανικόβλητη αγέλη, «βγάλε την άδεια και το δίπλωμα», μου είπε ταραγμένη.

Ο αστυνομικός μας έριξε το δυνατό φως από το φακό του κατευθείαν μέσα στα μάτια, ένιωθε μάλλον

υπερήφανος για την εξουσία του να επιφέρει αυτή την πρόσκαιρη τύφλωση στους οδηγούς. Κατά τη διάρκεια του ελέγχου, είχα το βλέμμα μου στραμμένο στα διερχόμενα αυτοκίνητα, τα φώτα τους ήταν ακόμη αναμμένα, παρ' όλο που ξημέρωνε ή είχε ήδη ξημερώσει, ήταν το ενδιαμέσο φως, η μη οριστική εμφάνιση του πρωινού ήλιου που είχε οδηγήσει στην απόφαση να κρατούν ακόμη αναμμένα τα φώτα των αυτοκινήτων, όλοι οι διερχόμενοι οδηγοί είχαν ακόμη αναμμένους τους προβολείς των αυτοκινήτων τους, με τύφλωναν όλο και περισσότερο όσο τους κοιτούσα, βιομηχανικές πυγολαμπίδες, σκέφτηκα να της το πω, να τη ρωτήσω αν κι εκείνη ζαλίζεται, «ορίστε, περάστε και καλό σας βράδυ ή μάλλον καλή σας μέρα», της είπε, κι εγώ σκέφτηκα πως τον κέρδισε το πρόσωπό της, πως φτηνά τη γλιτώσαμε με έναν απλό έλεγχο, άδεια και δίπλωμα, χωρίς αλκοτέστ, κι ευχαρίστησα από μέσα μου το όμορφο πρόσωπό της, καθόλου δε μίλησα, όμως, απέτισα σιωπηλό φόρο τιμής στο καθαρό ανοιχτό μπλε των ματιών και στο κόκκινο περίγραμμα στα χείλη. Έβαλε μπροστά τη μηχανή, με ρώτησε πού μένω, της έδωσα τη διεύθυνση του ξενοδοχείου. Ο τρόπος που οδηγούσε είχε κάτι το περίεργο, ήταν ήρεμος και νευρικός ταυτόχρονα. Όταν άλλαζε από γκάζι σε φρένο ή όταν άλλαζε ταχύτητες, ήταν σαν να χόρευαν τα μέλη της, ανεξάρτητα σώματα που επιδίδονταν στο μπαλέ-

το του δρόμου, στον πιο ξέφρενο και κλασικό χορό. Η θάλασσα κάτω στα πόδια της, μια απόκριμηνη όχθη με μικρούς θάμνους μια σταλιά, σαν ήρεμα γεγονότα που ακολουθούν το ένα το άλλο, μικρά δαχτυλάκια διεκπεραίωσης, δάχτυλα λυγερά και βουτηγμένα στους πιο λασπώδεις πυθμένες, άρχισε να ψιχαλίζει.

«Κι έτσι αποφάσισα να ασχοληθώ με τη διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού», την άκουσα να λέει με στόμφο ολοκληρώνοντας ένα συλλογισμό που δεν ήμουν σε θέση να παρακολουθήσω λόγω της έκστασης της στιγμής. Η επιθυμία να αγγίξω αυτά τα μικρά δαχτυλάκια που έβλεπα να χοροπηδούν αρμονικά πάνω στα πεντάλ με τυραννούσε και με καταργούσε λεπτό προς λεπτό, ώσπου την ένιωσα να χάνεται σαν πρωινή σκιά, μόλις κατάλαβα πως τα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια με τα κάπως φουσκωμένα βλέφαρα με κοιτούσαν έντονα και εξεταστικά, γεμάτα απορία. Ένας γυμνός λαμπτήρας ξαφνικά πάνω από το κεφάλι μου εκβίαζε την ομολογία σε μια ανείπωτη ανάκριση. «Απλώς μου αρέσουν τα δάχτυλα του ποδιού σου και δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο αυτή τη στιγμή», το ξέρω, όμως, πως δε θα με άκουγε, μόνο θα με κοιτούσε με μάτια γεμάτα απορία, δε θα με άκουγε αν τολμούσα να πω λόγια, όπως «απλώς μου αρέσουν τα δάχτυλα του ποδιού σου και δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο αυτή τη στιγμή». Είχε σταματήσει έξω από το ξενοδοχείο μου. Ήταν

εμφανώς ενοχλημένη, είχε ασχοληθεί με τη διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού, κι εγώ δε ρώτησα τίποτα σχετικά με αυτό, ούτε είπα «ανέβα για λίγο επάνω στο δωμάτιο», ήταν εμφανώς ενοχλημένη κι ωστόσο διακριτική, ώστε να μην το εκφράσει, κι ούτε με ρώτησε το λόγο που μένω σε ξενοδοχείο κι όχι στο σπίτι, δε με ρώτησε καν αν έχω σπίτι, κι αν ζήσαμε ποτέ μαζί εκεί, αν υπήρξαμε κάποτε ζευγάρι, αν έπρεπε να έχουμε προσπαθήσει περισσότερο, κι αν τώρα ήταν η πιο σωστή ώρα να τη διεκδικήσω ή έστω να της προτείνω να ανέβει στο δωμάτιό μου και να περάσουμε μαζί κάποιες στιγμές προσωπικές, σαν αυτές που θέλαμε πάντα να περάσουμε, σαν αυτές που σχεδόν περάσαμε. Ο θυμός σε τέτοιους ανθρώπους, σε ανθρώπους που δεν εκφράζονται και δεν παραπονιούνται, σκέφτηκα, λειτουργεί σωρευτικά, με ρώτησε διάφορα πράγματα, όπως γιατί μένω σε ξενοδοχείο, πότε μετακόμισα από το εξωτερικό, πού δουλεύω κι αν οδηγώ, αλλά καθόλου δε με ρώτησε γιατί δεν της προτείνω να ανέβει πάνω μαζί μου.

Τα μαλλιά της κλωνάρια λεύκας μέχρι τον ώμο, και τα πόδια της βελόνες πεύκων, λάγνα κρόσσια που ξεπροβάλλουν από κοντό μαύρο φόρεμα, όταν έκλεισα την πόρτα πίσω μου σκέφτηκα ότι δεν απάντησα ποτέ σε καμία της ερώτηση – πού πάω; Εγώ, ένας περιπλανώμενος χωρίς πόδια, στο πιο ρημαγμένο σημείο της

γης, ίσως στο δρόμο μου βρεθεί μια γυναίκα πιο κατάλληλη και λιγότερο όμορφη, ποιος ξέρει, αλλά έπρεπε τουλάχιστον να είχα προσπαθήσει. Διέσχισα τους ελώδεις διαδρόμους του ξενοδοχείου πατώντας πάνω σε φύλλα λιωμένα και σε σάπια υγρά ξύλα. Είδα μια μικρή αράχνη να περπατά στον ξεφλουδισμένο τοίχο κι αναρωτήθηκα για πρώτη φορά «Πού πάω; Εγώ, ένας περιπλανώμενος χωρίς πόδια, στο πιο ρημαγμένο σημείο της γης;» Πήρα το ασανσέρ, και ο βαρύς αέρας που απλώθηκε ξαφνικά στον κλειστό χώρο με ζάλισε, μυρωδιά από άπλυτα ρούχα, λασπωμένες επιφάνειες, μουχλιασμένα τρόφιμα. Μόλις μπήκα στο καθαρό και πολυτελές δωμάτιο, έκανα αμέσως ένα κρύο μπάνιο, κι ύστερα πήρα τηλέφωνο, «θέλω το πρωινό μου να σερβιριστεί στο δωμάτιο σε τρεις ώρες». Το βλέμμα μου, καθώς μιλούσα με τον υπάλληλο από τη ρεσεψιόν, έπεσε πάνω στον πίνακα που διακοσμούσε τον τοίχο απέναντί μου. Κατέβασα το ακουστικό, δεν πρόλαβα να πω «ευχαριστώ», τέτοια ήταν η έκπληξή μου μπροστά στο θέαμα, ώστε κατέβασα απότομα το ακουστικό χωρίς ούτε ένα ευχαριστώ. Σηκώθηκα σχεδόν αυτόματα, διάβασα την υπογραφή: Μαλέας Κωνσταντίνος, *Πεύκα στη Χάλκη*.

Καθώς με έπαιρνε ο ύπνος, είδα έναν ζωγράφο να καθαρίζει τα πινέλα του. Πρώτα τα σκούπιζε με χαρτιά κουζίνας, για να φύγει το πολύ χρώμα. Έπειτα τα

βουτούσε μέσα σ' ένα διάφανο βάζο με νέφτι και τα ξανασκούπιζε προσεχτικά με αργές κινήσεις, καταργώντας τη ροή του χρόνου. Επαναλάμβανε τη διαδικασία πολλές φορές, ξανά και ξανά, ώσπου στην τελευταία του κίνηση, αν πράγματι μπορούσε να υπάρξει μια κίνηση τελευταία, έπλενε απαλά τις τρίχες του πινέλου με πράσινο σαπούνι. Η μυρωδιά του πράσινου σαπουνιού είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι πριν από τον ύπνο.

